

Αψήφιστα

Άψηφος λέγεται αυτός που δεν έχει ψήφο και αψήφιστος είναι αυτός που δεν ψήφισε, αλλά και αυτός που δεν ψηφίσθηκε.

«Τις αψήφιστος, ανιστάσθω», γράφει ο Αριστοφάνης (Σφήκες, 752).

Αψηφώ σημαίνει περιφρονώ, υποτιμώ, δεν υπολογίζω.

«Οι νύν Έλληνες μεγάλην χρείαν έχουσι και άμποτες κανέναν φιλογενής να το κατορθώση, δια να μάθωσιν όλοι, πόσον η τέχνη του πολέμου είναι μεγάλη και να κλαύσουν πικρώς, βλέποντες τους ετεροφύλους, οίτινες εδανείσθησαν τας τέχνας και επιστήμας από τους προγόνους μας, να μας καταφρονώσι τόσο και **αψηφίζωσι**», γράφει (περί το 1800) ο Ανώνυμος Έλληνας (άγνωστος) στο εθνεγερτήριο βιβλίο του «Ελληνική Νομαρχία, ήτοι λόγος περί Ελευθερίας», σελ. 78.

Αν ζούσε σήμερα, δύο και πλέον αιώνες από τότε, ο Γιαννιώτης (εξ Ιωαννίνων Ηπείρου ανώνυμος αυτός Συγγραφέας και εθνεγέρτης), θα διαπίστωνε ότι την κάθε ελπίδα του την έθαψαν τα, υπό των γραφών του, θιγόμενα συμφέροντα και η Ελλάδα του παρέμεινε στην ίδια και τότε δύστυχη κατάσταση της υποτέλειας και υποδούλωσης, κατά πολύ περισσότερο όμως καταφρονούμενη και αψηφιζόμενη διεθνώς και αφ' εαυτού της, επειδή δεν της επιτράπηκε να υλοποιήσει την «Νομαρχία», ως έννοια αρχής και εποπτείας του νόμου, δικαίου και ηθικής, αλλά την Νομαρχία της νομής και των νομέων της, που από σήμερα περιφερειοποιείται με πρώτη την Περιφέρεια της Πρωτεύουσας του νεο-«τροϊκού» και δανειοληπτικού κράτους της άψηφης πλειοψηφίας, τύπου Η.Π.Α.

Το τέχνασμα του αόρατου συστήματος, δια της λεγόμενης Νέας Τάξεως Πραγμάτων, είναι η επιλογή και θέληση της εύκολα κατευθυνόμενης μειοψηφίας των ψήφων και όχι βέβαια η άρνηση και απόρριψή του από την πλειοψηφία των αρνούμενων ψήφο, που ερμηνεύεται αψήφιστα.

Εκείνοι οι πανέξυπνοι αρχαίοι Αθηναίοι είχαν κάνει «τσακωτό» το ίδιο «σύστημα» και δεν πήγαιναν στην Εκκλησία του Δήμου για να δώσουν ψήφο λειτουργίας του!

Η τότε «τροϊκα» και «δανειοδοτικές» δυνάμεις αναγκάζονταν να πληρώνουν τρεις οβολούς χρήμα σε κάθε πολίτη για να πηγαίνει και να δίνει ψήφο στο «σύστημα».

Αργότερα οι ψηφίζοντες αντιλήφθηκαν ότι η αξία της ψήφου ήταν υποτιμημένη χρηματικώς από τα τότε «σπρέντς» και αρνούνταν και πάλι ψήφο, οπότε η τότε «τροϊκα» αύξανε συνεχώς την πληρωμή για την προσέλευση και δόση ψήφου, οπότε πτώχευσε και τινάχθηκε στον αέρα το «σύστημα» των «δανειοδοτικών» δυνάμεων!

Και από τότε μας δίδαξαν να μην παίρνουμε αψήφιστα το θέμα της μεγάλης αξίας ψήφου μας!

Ορθά και σωστά έπραξαν. Διότι, αν ακολουθήσουμε το δίδαγμα των διδασάντων παγκοσμίως την Δημοκρατία και ζητήσουμε από το «σύστημα» μόνον 35 ευρώπουλάκια ή 50 δολαριάκια, τζάμπα δηλαδή, για προσέλευση και δόση ψήφου, τότε όχι μόνο διαγράφουμε άμεσα το όποιο χρέος των Ελλήνων, αλλά θα δανειοδοτούμε και το... σύστημα, οπότε θα γίνουμε «δανειοδοτική» δύναμη και... τροϊκα!

Και μην πάρετε αψήφιστα και ως «λόγια του καναπέ» τα πολύ διδακτικά αρχαιοαθηναϊκά αυτά. Κοτζάμ παγκόσμια Δημοκρατία δίδαξαν οι τότε αληθείς πολίτες Αθηναίοι και εμείς θα αρνηθούμε τις... διδαχές τους; Κοιμισμένοι και μπούφοι είμαστε;

Ο Μίδας και οι απόγονοί του

Σε ένα εξαιρετικού ενδιαφέροντος ενημερωτικό ταξίδι των επιτυχημένων Ασφαλιστών της **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ** Ζωής στην Αίγυπτο, τον Οκτώβριο του 2010, ο τοπικός ξεναγός στο Κάιρο και την Αλεξάνδρεια προσπαθούσε να αποδείξει την ιστορικότητα των Αιγυπτιακών Θαυμάτων και Δημιουργημάτων, επικαλούμενος αναφορές και περιγραφές του δικού μας Ηρόδοτου και όχι άλλου δικού τους Ιστορικού, οπότε κρυφομειδιούσαν οι δικοί μας και ιδιαίτερα οι Μακεδόνες, που απόλαυσαν και φωτογράφησαν και το άγαλμα του Μ. Αλεξάνδρου και την Βιβλιοθήκη και την λέξη «ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ» σε ελληνική γραφή, στην είσοδο της πόλεως.

Αφού λοιπόν στις ξένες χώρες αναπτύσσεται ο τουρισμός και η οικονομία με επίκληση και χρήση του αρχαιοελληνικού πνεύματος, ειδικά του Ηρόδοτου, έχουμε πρωτίστο καθήκον και υποχρέωση να επικαλεστούμε πρώτοι εμείς τον ίδιο Ηρόδοτο και τις γραφές του, για την προβολή, αξιοποίηση και οικονομικό όφελος του δικού μας τόπου και ειδικά της Μακεδονίας μας, για πολλούς και σοβαρούς λόγους, που καθόλου αφήφιστα τους θάβουν άλλοι και αρμόδιοι.

Όλοι βέβαια έχουμε ακούσει και κάτι γνωρίζουμε για τον χρυσολάτρη εκείνον μυθικό βασιλιά Μίδα, που ό,τι έπιανε γινόταν χρυσός. Δεν ακούσαμε όμως για τον γιο του Γόρδιο και τους απογόνους του Μίδες ή Μήδες.

Πού ήταν το αρχικό βασίλειό του και πώς απέκτησε την δύναμη να κάνει χρυσό ό,τι άγγιζε και άλλα πολυδιδασκτικά και χρήσιμα δεν τα γνωρίζουμε επίσης και δεν τα διδασκόμαστε «δημοσία δαπάνη». Από τα επόμενα θα κατανοήσετε πολλά και χρήσιμα:

Ο Μίδας και τα εξηντάφυλλα Τριαντάφυλλά του

Στο βιβλίο Ιστορίας του ο Ηρόδοτος λοιπόν (Ουρανία, 8137-8139), αναφέρει ότι οι τρεις αδελφοί, Γαυάνης, Αέροπας και Περδίκκας, απόγονοι του Τημένου, ήρθαν στην υπηρεσία τοπικού βασιλιά της Λεβαΐας Άνω Μακεδονίας και εργάστηκαν στην αυλή του. Η γυναίκα του βασιλιά διαπίστωσε το «δαιμόνιο» ότι το ψωμί, που έψηνε για τον τρίτο αδελφό Περδίκκα, φούσκωνε και γινόταν διπλό από το ψωμί των άλλων.

Κάλεσε τους συμβούλους του ο βασιλιάς για το φαινόμενο αυτό και αποφάσισε ότι πρέπει να διώξει τους τρεις αδελφούς. Τους το ανακοίνωσε και αυτοί ζήτησαν την αμοιβή τους, η οποία ήταν, κατά έμπνευση του βασιλιά, τρεις χούφτες χώμα, που φώτιζαν οι ακτίνες του ήλιου, οι οποίες έπεφταν από την σκεπή στο εσωτερικό της Εστίας. Κατευχαριστημένοι οι τρεις αδελφοί πήραν από μία χούφτα χώμα από το Δεκαεξάκτινο φωτιζόμενο σχήμα και έφυγαν από την Λεβαΐα για νέο τόπο και βασιλιά, κάνοντας θυσία στους θεούς για την μεγάλη τύχη τους. Ο βασιλιάς ταραχθηκε από την εξέλιξη αυτή και κάλεσε πάλι συμβούλιο, όπου αποφασίσθηκε να στείλουν αμέσως ιππείς και να σκοτώσουν τους τρεις αδελφούς. Οι θεοί όμως έριξαν μεγάλη βροχή και φούσκωσε ο παρακείμενος ποταμός, με αποτέλεσμα να μην μπορέσουν να τον περάσουν και έτσι σώθηκαν οι τρεις αδελφοί και έφθασαν στους κήπους των εξηντάφυλλων ρόδων του βασιλιά Μίδα στους πρόποδες του διπλανού Βερμίου, όπου ο Περδίκκας τον διαδέχθηκε ως εξής:

Ο θεός Διόνυσος, με την ακολουθία του και τον αγαπημένο του Σειληνό (Πάνα), περνούσε από εκεί προς την Θήβα και ο Σειληνός μεθυσμένος ξέκοψε και ξάπλωσε στα ρόδα να κοιμηθεί, όπου τον βρήκαν οι φρουροί και τον οδήγησαν δεμένο στον βασιλιά τους Μίδα, που κάθονταν σε ολόχρυσο θρόνο, τον οποίο αργότερα δώρισε στο Ιερό των Δελφών των Ελλήνων (και όχι βέβαια Φρυγών και άλλων βιβλικών, όπως θέλουν οι γραφείς γραφών).

Ο τερατόμορφος Σειληνός (των Ελλήνων και όχι ξένων) ήταν πάνσοφος από τις περιοδείες του με τον θεό Διόνυσο σε όλο τον κόσμο και ο βασιλιάς Μίδας ζήτησε να του αποκαλύψει (στην μία και ίδια ελληνική και όχι βάρβαρη άλλη γλώσσα) την σοφία του για να τον παραδώσει στην ακολουθία του Διόνυσου, όπως και έγινε.

Όταν ο θεός Διόνυσος είδε να επανέρχεται ο αγνοούμενος Σειληνός χάρηκε πολύ και θέλησε να ευχαριστήσει τον Μίδα, ικανοποιώντας κάθε επιθυμία που θα εξέφραζε. Ο Μίδας ζήτησε να γίνεται χρυσός ό,τι θα άγγιζε και ο Διόνυσος ικανοποίησε την επιθυμία του. Εννοείται εδώ ότι μία και κοινή ήταν η γλώσσα ομιλίας, δηλαδή η ελληνική.

Στην αρχή γέμισε το παλάτι του Μίδα στους πρόποδες του Βερμίου από χρυσάφι, ακόμη και τα εξηντάφυλλα τριαντάφυλλα (διπλή απόδοση της φύσης και άρα ευφορία και πλούτος του τόπου αυτού του Βερμίου της Μακεδονίας) γινόταν χρυσά. Πολύ γρήγορα όμως διαπίστωσε ότι και το φαγητό και το νερό γινόταν χρυσά και κινδύνευε να πεθάνει από τον χρυσό γύρω του, οπότε ξαναπαρακάλεσε τον θεό Διόνυσο να τον απαλλάξει από την ικανότητα αυτή και να τον ξανακάνει φυσιολογικό άνθρωπο.

Η πράξη της μετάνοιας αυτής αποδίδεται διδακτικά από τον διαχρονικό πλούτο της σοφίας των αρχαιοελλήνων στους Δελφούς ως: «πλούτου απέχου». Είναι ένα από τα 150 παραγγέλματα-διδάγματα της ανθρωπίνης σοφίας, δια του ελληνικού πνεύματος, που έκαναν και κάνουν χρυσάφι οι ξένοι και έτσι μας στέλνουν την... τροϊκά τους!

Ο μύθος του Μίδα είναι ακόμη διδακτικότερος και συγκλονιστικότερος στην συνέχεια, αφού ο Διόνυσος υπέδειξε στον Μίδα να μετακινηθεί με τον λαό του στην Μικρά Ασία και στον ποταμό Πακτωλό, όπου αν θα πει νερό θα γιατρευθεί και το χρυσάφι θα το πάρει ο Πακτωλός ποταμός, όπως και έγινε.

Φτωχός πλέον ο Μίδας, πέθανε και ο γιος του Γόρδιος εργαζόταν στους εκεί αγρούς με την βοϊδάμαξά του, όπου ένας αετός έκανε κουβάρι (δεσμό) τα από φλούδα κρυνιάς δεσμάτα του τιμονιού της άμαξας και από αυτό το σημάδι έγινε βασιλιάς ο Γόρδιος και τοποθέτησε στον Ναό του Διός την άμαξα με τον δεσμό, όπου ο Μ. Αλέξανδρος πολύ αργότερα τον έλυσε όχι με σπαθί, όπως λέγεται, αλλά με εξυπνάδα, βγάζοντας τον πύρο και έτσι εκπληρώθηκε η τοπική δοξασία ότι θα γίνει βασιλιάς της Ασίας όποιος λύσει τον Γόρδιο Δεσμό.

Τα περί χρυσοφόρων Μήδων, Περσών κ.λπ. είναι άλλων γραφών και σκοπών, που δεν πρέπει και δεν μπορεί να θάβουν τα ελληνομακεδονικά χρυσάφια και τους εξηντάφυλλους -αντί μισής παραγωγής άλλων

τριαντάφυλλων- κήπους του Βερμίου των Μακεδόνων. Αναζητητέο που ακριβώς ήταν οι κήποι αυτοί που περιγράφει ο Ηρόδοτος και φανερή η ιστορική προέλευση της Μακεδονικής δυναστείας των Αργεαδών βασιλέων της μίας και μόνης Μακεδονίας, από του πρώτου Περδίκκα μέχρι του τελευταίου βασιλιά των ελεύθερων Ελλήνων Περσέα, που νίκησε στην Πύδνα το έτος 168 π.Χ. η από τότε συσταθείσα «Νέα Τάξη Πραγμάτων». Αυτά θα τα δούμε άλλη φορά. Τώρα να δούμε τι απέμεινε στην σημερινή Ελλάδα από τον όλο Μύθο του χρυσοφόρου Μίδα.

Τα Μιδάκια και χρυσο-τζογάκια

Ο θεωρούμενος ως Πατέρας της Ιστορίας Ηρόδοτος κατηγορήθηκε για πολλά λάθη, σφάλματα και μυθοπλασίες του, αλλά δεν κατηγορήθηκε -ακόμη- για το σοβαρότερο που είναι η διδαχή της ανίατης ασθένειας της χρυσοφιλίας και παραδοπιστίας πολλών και γνωστών εξ αυτών ανίατα αρρωστημένων. Και βέβαια έχει σοβαρό ελαφρυντικό, αφού για την θεραπεία της χρυσοφιλίας, που εμπνεύστηκε ή αποκάλυψε, του όποιου Μίδα και όποιων οπαδών-«απογόνων» του, υπέδειξε τον ποταμό Πακτωλό και όχι Ιορδάνη, Γάγγη, Μέκκα, Ρώμη, Φρανγκφούρτη, Βρυξέλλες ή Ουάσιγκτον, Πεντάγωνο και Τρίγωνο!

Άλλοι και αλλού τον εξέθεσαν και τον χρησιμοποιούν για τους δικούς τους «πακτωλούς». Αυτό δεν το πρόβλεψε και ούτε το απέτρεψε.

Έτσι άφησε πίσω του αμέτρητα και διαχρονικά, Μιδάκια και Τζογάκια, που ονειρεύονται τον Μίδα και θέλουν ό,τι εγγίζουν ή ακόμη βλέπουν, να γίνεται χρυσός τους!

Μία -μεταξύ πολλών άλλων- τάξη αυτών είναι οι Τραπεζίτες και τα γνωστά μας «Χρυσά Παιδιά» (Golden Boys, διεθνώς), προηγηθέντων όμως αυτών των Καφετζήδων-Ασφαλιστών, κατά τον νεότερο θαλασσοκρατικό μύθο της Εσπερίας και Αλβιώνας. Αυτά είναι καλώς γνωστά στους Ασφαλιστικο-Τραπεζικούς κύκλους.

Μία άλλη τάξη και περίπτωση είναι αυτή των γυρολόγων «χρυσοτζογαδόρων» στα Χρηματιστήρια, που όποιο «χαρτί» πιάνουν θέλουν, σώνει και καλά, να γίνεται για τους ίδιους... χρυσός!

Θυμηθείτε το έτος 1999 στο δικό μας Χρηματιστήριο. Είναι καλώς γνωστό τι έγινε τότε, αλλά σχεδόν άγνωστο τι επακολούθησε με τα αμέτρητα «χρυσο-τζογάκια». Έχουμε δική μας εμπειρία και -προκαλούμενοι- ήρθε η ώρα να την αποκαλύψουμε.

Τότε και το έτος 1999 όλοι σχεδόν πίστευαν ότι το Χρηματιστήριό μας είναι ο νέος Μίδας! Και πέτρα αν την άγγιζε, θα γινόταν... χρυσός!

Όλες οι επιχειρήσεις και δι' αυτών όλοι οι Μιδόπληκτοι, Μιδάκια και, κατά άλλες γραφές, Μηδίζοντες, προσπαθούσαν να βάλουν όσα και ό,τι είχαν, ακόμη και δανεικά, για να βγει... χρυσός!

Μεταξύ των πολλών τότε υποψηφίων για εισαγωγή και κατά το «ρεύμα» της εποχής ήταν και η **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ Α.Ε.Γ.Α.** και η οποία, κατά τις μακρές και κοστοβόρες διατυπώσεις εισαγωγής, έγκαιρα και ορθά διαπίστωσε ότι κινδύνευε να χάσει πολλά και να μειωθεί η αξία των μετοχών των πολλών Μετόχων της, που πίεζαν για είσοδο και αναμενόμενα... χρυσάφια! Προτίμησε να διακόψει τις διαδικασίες, κρίνοντας ότι αυτό ήταν επιβεβλημένο την εποχή εκείνη ως εκ της ραγδαίας πτώσεως, για την προστασία της ίδιας και των χρημάτων των Μετόχων της.

Κάποιοι, όμως, που είχαν δέσει «κόμπο» τα κέρδη και αναμενόμενα... χρυσάφια, κυρίως κάποιοι Τραπεζικοί Υπάλληλοι, που είχαν αγοράσει μετοχές από άλλους Μετόχους, δια πονηράς σκέψεως και πληροφορίας ότι επίκειται «άγγιγμα του Μίδα», πολύ ενοχλήθηκαν για το μη άγγιγμα αυτό, προς άμεση μετατροπή του όποιου «τζόγου» τους σε... χρυσάφι! Και από τότε μέχρι σήμερα απαιτούν τον «τζόγο» και το «χρυσάφι» τους από την εταιρία, που ορθά και σωτήρια, για την ίδια και τους ίδιους, δεν πέρασε το κατώφλι του «Μίδα», όπως πίστευαν και ήθελαν!

Έλαβαν όμως μερίσματα εκ των κερδών της εταιρίας, πολλαπλάσιες από τις αρχικές μετοχές τους από δωρεάν χορήγηση νέων και τώρα, που όλες οι επιχειρήσεις θωρακίζονται για την αντιμετώπιση της πρωτοφανούς κρίσης και της πολλών Μίδων απαιτήσεων φερεγγυότητας όλων των ασφαλιστικών επιχειρήσεων, όπως και τραπεζών, ζητούν την άμεση ρευστοποίηση τών, εκτός κινδύνων ή ωφελειών Χρηματιστηρίου, **κερδών τους!** Οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις όμως δεν είναι ούτε τοκοφόρες Τράπεζες, ούτε χρυσοφόρα Χρηματιστήρια, όπως νομίζουν ότι μπορούν να τις χρησιμοποιήσουν ή να τις εκβιάσουν, δια λασπολογιών και συκοφαντιών τους.

Λόγω απουσίας του θεού Διόνυσου, για την θεραπεία της παθήσεώς τους, η μόνη ενδεδειγμένη, πνευματική, θεραπεία είναι αυτή των παραγγελλμάτων των Δελφών, που, από χιλιάδες χρόνια, ορίζει και λέγει: «Πλούτου απέχου» και ειδικά όταν αυτός προέρχεται από «Μιδο-Τζόγο» της εποχής μας.

Πολλά και χρήσιμα στον καθημερινό μας βίο περιέχει λοιπόν η αρχαιοελληνική σοφία και μυθολογία μας. Και όπως είπε και διδάξε ο Ευριπίδης: «*Όλβιος όστις της ιστορίας έσχε μάθησιν*».